Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

6. října 2015*

„Řízení o předběžné otázce — Sítě a služby elektronických komunikací — Směrnice 2002/20/ES — Článek 13 — Poplatek za oprávnění instalovat zařízení — Působnost — Obecní právní úprava stanovící poplatkovou povinnost vlastníkům sloupů a stožárů pro mobilní telefonní služby“

Ve věci C-346/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d’appel de Mons [odvolací soud v Monsu (Belgie)] ze dne 7. června 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 25. června 2013, v řízení

**Ville de Mons**

proti

**Base Company SA**, dříve KPN Group Belgium SA,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (zpravodaj) a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. května 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za město Mons N. Fortemps, avocate,

— za Base Company SA, dříve KPN SA, A. Verheydenem, S. Champagnem a M. Derijkem, avocats,

— za belgickou vládu J. Van Holm, jako zmocněnkyní ve spolupráci s J. Bourtembourgem, avocat,

— za Evropskou komisi J. Hottiaux a L. Nicolae, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. července 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337).

2 Projednávaná žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Base Company SA, dříve KPN Group Belgium SA (dále jen „Base Company“), a městem Mons ve věci poplatků za sloupy a stožáry pro mobilní telefonní služby umístěné na území uvedeného města.

### Právní rámec

*Unijní právo*

3 Článek 1 autorizační směrnice, nadepsaný „Cíl a oblast působnosti“, ve svém odstavci 2 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na oprávnění pro zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací.“

4 V článku 2 odst. 2 písm. a) této směrnice obsahuje následující definici:

„ ‚obecným oprávněním‘ se rozumí právní rámec zřízený členským státem v souladu s touto směrnicí, který zaručuje práva na zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací a který stanoví zvláštní povinnosti pro tuto oblast, které se mohou vztahovat na všechny nebo na určité druhy sítí a služeb elektronických komunikací.“

5 Článek 13 uvedené směrnice, nadepsaný „Poplatky za práva na užívání a za práva na instalování zařízení“, zní:

„Členské státy mohou povolit příslušnému orgánu ukládat poplatky za práva na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo za práva na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, přes něj nebo pod ním tak, aby odrážely potřebu zajistit optimální využití těchto zdrojů. Členské státy zajistí, aby takové poplatky byly objektivně odůvodněné, průhledné, nediskriminační a přiměřené z hlediska jejich zamýšleného účelu, a vezmou v úvahu cíle uvedené v článku 8 směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349)].“

*Belgické právo*

6 Městská rada města Mons přijala dne 5. března 2007 nařízení o poplatcích zavádějící poplatek za sloupy a stožáry pro mobilní telefonní služby (dále jen „nařízení o poplatcích“), vybíraný za zdaňovací období roku 2007 a následující roky.

7 Článek 1 nařízení o poplatcích v článku 1, nadepsaném „Účel daně“, uvádí, že se uvedený poplatek vztahuje na „samostatně stojící sloupy nebo stožáry určité velikosti existující během zdaňovacího období, které jsou určeny k umístění různých druhů antén nezbytných k řádnému fungování mobilní telekomunikační sítě, jež nebylo možné umístit na existující objekt (střecha, kostel …)“.

8 Článek 3 uvedeného nařízení o poplatcích, nadepsaný „Poplatník“, ve svém prvním pododstavci stanoví, že „tento poplatek hradí každá fyzická nebo právnická osoba, která je vlastníkem majetku uvedeného v článku 1 [tohoto nařízení o poplatcích]“.

9 Článek 4 nařízení o poplatcích, nadepsaný „Sazba poplatku“, stanoví, že výše dotčeného poplatku splatného za sloup nebo stožár pro mobilní telefonní služby činí 2 500 eur.

## Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že společnost Base Company je provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a jako taková je vlastníkem a provozovatelem sítě sloupů, na nichž jsou umístěny telekomunikační antény pro mobilní telefonní služby na území města Mons.

11 Orgány města Mons vydaly na základě nařízení o poplatcích tři výměry týkající se povinnosti společnosti Base Company zaplatit poplatek dotčený v původním řízení za zdaňovací období roku 2008 v celkové výši 7 500 eur. Proti těmto platebním výměrům byla podána stížnost k zastupitelstvu města Mons. Po zamítnutí této stížnosti byly tyto výměry napadeny žalobou u tribunal de première instance de Mons (soud prvního stupně v Monsu), který je zrušil. Město Mons se proti tomuto rozsudku odvolalo k předkládajícímu soudu. Uvedený soud má pochybnost o použitelnosti článku 13 autorizační směrnice ve věci v původním řízení.

12 Za těchto okolností se cour d’appel de Mons rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Zakazuje článek 13 [autorizační] směrnice územním samosprávným celkům, aby z rozpočtových nebo jiných důvodů ukládaly poplatky za hospodářskou činnost telekomunikačních operátorů, která se na jejich území [projevuje] umístěním stožárů, sloupů nebo antén [mobilní telefonní sítě] určených k této činnosti?“

## K předběžné otázce

13 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda článek 13 autorizační směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byl takový poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, ukládán vlastníkům takových samostatně stojících staveb, jako jsou vysílací sloupy a stožáry určené k umístění antén, které jsou nezbytné pro fungování mobilní telefonní sítě, které nemohly být umístěny na existujícím objektu.

14 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 2 autorizační směrnice se tato směrnice vztahuje na oprávnění pro zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací (rozsudek Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 35).

15 Tato směrnice stanoví nejen pravidla týkající se řízení o udělení obecných oprávnění nebo práv na užívání rádiových frekvencí nebo čísel a obsahu uvedených oprávnění, ale rovněž pravidla týkající se povahy či rozsahu peněžních poplatků souvisejících s uvedenými řízeními, které členské státy mohou ukládat podnikům v odvětví služeb elektronických komunikací (rozsudek Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 29 a citovaná judikatura).

16 Jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, členské státy nemohou v rámci autorizační směrnice uložit jiné poplatky za zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací, než jsou poplatky, které stanoví tato směrnice (v tomto smyslu viz rozsudky Vodafone España a France Telecom España, C-55/11, C-57/11 a C-58/11, EU:C:2012:446, body 28 a 29, a Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 30 a citovaná judikatura).

17 Z toho plyne, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 33 až 36 svého stanoviska, že proto, aby byla ustanovení autorizační směrnice použitelná na takový poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, musí být vznik poplatkové povinnosti vázán na řízení o udělení obecného

oprávnění, které podle čl. 2 odst. 2 písm. a) autorizační směrnice zaručuje práva pro zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Francie, C-485/11, EU:C:2013:427, body 30, 31 a 34; Vodafone Malta a Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, body 24 a 25, a Fratelli De Pra a SAIV, C-416/14, EU:C:2015:617, bod 41).

18 Soudní dvůr v tomto ohledu připomíná, že pokud jde o článek 13 autorizační směrnice, jehož se týká otázka předkládajícího soudu v projednávané věci, toto ustanovení se nevztahuje na všechny poplatky stanovené pro infrastrukturu umožňující zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací (rozsudek Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 34).

19 Uvedený článek se totiž týká pravidel ukládání poplatků za práva na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo za práva na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, přes něj nebo pod ním (rozsudek Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 31 a citovaná judikatura).

20 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že poplatek dotčený v původním řízení „hradí každá fyzická nebo právnická osoba, která vlastní majetek“, a to „samostatně stojící sloupy nebo stožáry určité velikosti […], které jsou určeny k umístění různých druhů antén nezbytných k řádnému fungování mobilní telekomunikační sítě, jež není možné umístit na existující objekt (střecha, kostel …)“.

21 Podle judikatury Soudního dvora odkazují pojmy „zařízení“ a „instalování“ použité v článku 13 autorizační směrnice na fyzickou infrastrukturu, která umožňuje zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací, a na její fyzické umístění na dotčeném veřejném nebo soukromém majetku (rozsudek Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 33 a citovaná judikatura).

22 Ačkoliv se tedy poplatek dotčený v původním řízení ukládá vlastníkům vysílacích sloupů a stožárů, které jsou určeny k umístění antén nezbytných pro řádné fungování mobilní telefonní sítě, které tvoří fyzickou infrastrukturu, která umožňuje zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací, nejeví se, že uvedený poplatek má charakteristiky poplatku ukládaného podnikům zajišťujícím sítě a poskytujícím služby elektronických komunikací coby protihodnoty k právu instalovat zařízení.

23 Kromě toho, jak vyplývá z vyjádření předložených Soudnímu dvoru, skutečnosti vedoucí ke vzniku poplatkové povinnosti v případě tohoto poplatku, který je ukládán všem vlastníkům vysílacích sloupů a stožárů bez ohledu na skutečnost, zda jsou držiteli oprávnění vydaného na základě autorizační směrnice, podle všeho nesouvisí s řízením o udělení obecného oprávnění, které podniky opravňuje k zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací; je však na předkládajícím soudu, aby tuto skutečnost ověřil.

24 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na položenou otázku tak, že článek 13 autorizační směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl takový poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, ukládán vlastníkům takových samostatně stojících staveb, jako jsou vysílací sloupy a stožáry určené k umístění antén, které jsou nezbytné pro fungování mobilní telefonní sítě, které nemohly být umístěny na existujícím objektu.

## K nákladům řízení

25 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

**Článek 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl takový poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, ukládán vlastníkům takových samostatně stojících staveb, jako jsou vysílací sloupy a stožáry určené k umístění antén, které jsou nezbytné pro fungování mobilní telefonní sítě, které nemohly být umístěny na existujícím objektu.**

Podpisy.